

Sajarah Sing Kasamun saka Ayat Sekawan Dasa — Nomer Rong Puluh Sekawan

Yehezkiel Nomêr Gangsal

Jeff Pippenger

2026-08-10

Ing pethikan saka *Testimonies*, jilid lima, kang wis sawetara artikel iki kita rembug; kita diparingi pawartos bab wahyu ngenani Padaleman Suci kang kaparingaké marang Ezekiel, Yesaya, lan Yokanan:

“Piwulang-piwulang punika kanggé paédah kita. Kita kedah netepaken pracaya kita dhateng Gusti Allah, awit wonten ing ngajeng kita wekdal ingkang badhé nyobi jiwaaning manungsa. Kristus, nalika wonten ing Gunung Zaitun, ngandharaken malih paukuman-paukuman ingkang nggegirisi, ingkang badhé ndhisiki rawuhipun kaping kalih: ‘Kowé bakal krungu bab perang lan pawartos bab perang.’ ‘Bangsa bakal tangi nglawan bangsa, lan kraton nglawan kraton: lan bakal ana pailan, pageblug, lan lindhu, ing manéka papan. Kabèh mau iku wiwitaning kasangsaran.’ Nalika pangujanan-pangujanan punika sampun nampi kasampurnan sawatawis nalika karusakané Yerusalem, punika langkung langsung tumraping dinten-dinten wekasan.”

Sanga Av

Tisha B’Av, kang tegesé “Tanggal Sanga sasi Av” ing basa Ibrani, iku dina umat Yahudi kang mèngeti karusakan Bait Suci Kawitan déning wong Babil ing taun 586 SM lan Bait Suci Kapindho déning Titus ing taun 70. Kaloro karusakan mau dumadi ing tanggalan kang padha—yaiku dina kaping 9 ing sasi Av miturut tanggalan Ibrani (biyasané tiba ing wulan Juli utawa Agustus miturut tanggalan Gregorian). Nalika Sister White nyelaragaké karusakané Yérusalèm karo “wektu kang bakal nyoba nyawané manungsa” ing dina-dina pungkasan, panjenengané lagi ngenali rong karusakan kang loro-loroné nggambaraké angger-angger Minggu kang bakal enggal teka.

Ayat nembelas saking Daniel sewelas nggambaraken hukum Minggu punika, lan selaras kaliyan ayat patang puluh siji. Ing Yehezkiel, karusakanipun Yerusalem dipun-ginakaken kanggé nglambangaken pamisahan antawisipun para prawan wicaksana lan para prawan bodho nalika hukum Minggu. Yehezkiel punika tawanan ing Babil nalika piyambakipun kanthi mujijat dipun-angkut dhateng Yerusalem supados nyekseni pamisahan punika piyambak wonten ing pasal wolu dumugi sewelas.

Lan kelakon ing taun kaping nem, ing sasi kaping nem, ing dina kaping lima sasi iku, nalika aku lenggah ana ing omahku, lan para pinituwa Yehuda padha lenggah ana ing ngarsaku, tangané Pangéran Allah tumiba marang aku ana ing kono. Banjur aku nyawang, lah ana sawijining rupa kaya panampakan geni: wiwit saka panampakan panggulé tumuju ing ngisor, geni; lan wiwit saka panggulé tumuju ing dhuwur, kaya

panampakan padhang sumorot, kaya warna ambar. Lan Panjenengané nguluraké sawijining wujud tangan, banjur nyekel aku saka gombal rambut ing endhasku; lan Roh ngangkat aku ana ing antarané bumi lan langit, sarta nggawa aku ana ing wahyu-wahyuné Allah menyang Yérusalèm, menyang lawanging gapura njero kang madhep menyang lor; ing kono ana papane reca cemburu, kang njalari cemburu. Hezekiel 8:1–3.

Papat bab wolung nganti sewelas punika minangka katrangan bab pamisahan, lan Sister White, nalika maringi katrangan babagan Yehezkiel sanga, nedahaken boten namung bilih punika meterai ingkang sami kaliyan Wahyu bab pitu, nanging ugi bilih Yerusalem nggambaraken pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia ing jaman pungkasan.

“Golongan wong sing ora ngrasa susah marga saka kemunduran rohaniné dhéwé, lan ora nglilir marga saka dosa-dosané liyan, bakal katinggal tanpa segelé Allah. Pangéran maringi dhawuh marang para utusané, wong-wong sing nyekel gaman kanggo nyembelèh ana ing tangané: ‘Lungaa ngetutaké dhèwèké ngubengi kutha, lan patenana: mripatmu aja melasi, lan aja padha welas asih: tumpesa nganti entèk, wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wong wadon: nanging aja nyedhaki sapa waé wong kang ana tandhané; lan wiwitna ana ing pasucèn-Ku. Banjur padha wiwit marang para wong tuwa kang ana ing ngarepé omah iku.’”

“Ing ngriku kita nyumurupi bilih pasamuwan—papan kasucèning Gusti—ingkang rumiyin piyambak ngrasakaken gebuganing bebendunipun Allah. Para sepuh, inggih punika tiyang-tiyang ingkang sampun kaparingi pepadhang ageng déning Allah lan ingkang sampun jumeneng dados para juru ngreksa kapentingan kasukmaning umat, sampun ngianati kapitayanipun. Piyambakipun sampun ngasta pendhapat bilih kita boten prelu ngantos-antos mukjijat lan panyingkapan ingkang cetha tumrap panguwaosipun Allah kados ing jaman rumiyin. Jaman sampun ewah. Tembung-tembung punika ngukuhaken pamrih boten pitadosipun, lan piyambakipun sami ngendika: Gusti boten badhé nindakaken kabecikan, lan boten ugi badhé nindakaken piala. Panjenenganipun kebacut welas asih ngantos boten badhé ngrawuhi umatingipun kalihan paukuman. Makaten ‘Tentrem lan kaslametan’ dados pameca saking para tiyang ingkang boten badhé malih ngangkat swaranipun kados slompret kanggé nedahaken kaluputaning umatipun Allah lan dosaning brayat Yakub. Asu-asu bisu ingkang boten purun menggonggong punika inggih punika para tiyang ingkang ngrasakaken piwales ingkang adil saking Allah ingkang kaluputi. Para kakung, para prawan, lan para lare alit sami tiwas sesarengan.

“Pangawulaning piala kang ndadèkaké wong-wong kang setya padha nggresula lan nangis iku mung sapérangan kang isih bisa dimangertèni déning mripat kang winates; nanging dosa-dosa kang luwih ala tanpa tandhing, yaiku dosa-dosa kang njalari bebenduning drengki saka Allah kang suci lan murni, durung kawedhar. Sang Panalitiing manah kang Agung mirsa saben dosa kang katindakaké kanthi sesidheman déning para pandhèrèking piala. Wong-wong iki banjur dadi rumangsa aman ana ing panylametané lan, merga saka kasabaraning Panjenengané kang dawa, padha kandha

yèn Pangéran ora mirsa, banjur tumindak kaya déné Panjenengané wus nilar bumi. Nanging Panjenengané bakal mbabarake lamisé, lan bakal nglairaké ana ing ngarepé wong liya dosa-dosa kang kanthi ngati-ati banget padha didhelikaké.”

“Ora ana kaunggulan drajat, pakurmatan, utawa kawicaksanan kadonyan; ora ana kalungguhan ing pakaryan suci, kang bakal njaga manungsa saka ngurbanaké prinsip nalika padha dipasrahaké marang atiné dhéwé kang cidra. Wong-wong sing wis dianggep pantes lan mursid kabukten dadi pemimpin utama ing pambrontakan iman lan dadi tuladha ing rasa ora preduli sarta ing panyalawengan marang sih-rahmaté Allah. Lampahé kang ala iku ora bakal luwih suwi ditênggang déning Panjenengané, lan ing paukumaning dukané Panjenengané ngukum wong-wong mau tanpa sih-rahmat.”

“Kanthi rasa enggan Gusti narik rawuhipun saking para wong ingkang sampun kaparingan pepadhang ingkang ageng lan ingkang sampun ngrasakaken kakuwataning pangandika nalika ngladosi tiyang sanès. Biyèn piyambakipun punika para abdi-Nipun ingkang setya, kaparingan sih kanthi rawuh lan pitedah-Nipun; nanging lajeng sami nilar Panjenenganipun lan nuntun tiyang sanès dhateng kalepatan, mila sami kaasta wonten ing sangisoring bebenduning Allah.” Testimonies, volume 5, 211, 212.

Sakabèhé kitab Yéhezkièl kabèh kaélékaké ana ing konteks karusakané Yérusalèm. Ing paseksèné Yéhezkièl, pangepungan déning Nebukadnésar sing suwéné setaun lan setengah ditandhani kanthi cetha, nanging “panganggoné sing luwih langsung” saka pepélingé Gusti Yésus ing Matius patlikur iku ana ing dina-dina wekasan. Ing Yéhezkièl, garis kayektèn mau kapanggih ana ing pasal patlikur.

15 Januari 588 SM

Maneh, ing taun kaping sanga, ing sasi kaping sapuluh, ing dina kaping sapuluh ing sasi iku, pangandikané Pangeran rawuh marang aku, ngandika, He anaking manungsa, tulisen jenengé dina iki, iya dina iki uga: raja Babil wus ngadhep Yerusalem ing dina iki uga. Ezekiel 24:1, 2.

Ing tanggal iki, kang uga ditetepaké déning paseksèn-paseksèn Alkitab liyané, wiwitaning sawijining pangepungan wolulas sasi kawiwitan. Pangandikané Pangéran kang rawuh marang Yéhezkièl ing tanggal iku dumadi saka pasemon bab kutha kang kebak getih, kang kagambarake nganggo panci kang nggodhok lan banjur diterusaké déning geni gedhé. Pasemon iku kanthi cetha nglambangaké paukuman tumrap Yérusalèm, lan ing bab sing padha banjur katutaké déning garwané Yéhezkièl kang dipundhut déning serangan dadakan minangka pralambang yèn pangepungan kang ing pungkasané bakal ngrusak pasucèn wis kawiwitan.

Malah pangandikané Pangéran rawuh marang aku, pangandikané, Hé anaking manungsa, lah Aku njupuk saka kowé apa kang dadi kasenenganing mripatmu lumantar siji pêthukan; nanging kowé aja ngaduh utawa nangis, lan luhmu aja nganti mili. Tahanen tangismu, aja nganakaké sesambat tumrap wong mati, penging sirahmu sematna ana ing sirahmu, lan kasutmu enggonana ing sikilmu, aja nutupi lambe, lan aja

mangan roti saka wong-wong. Mulané aku ngandika marang bangsa iku ing wayah ésuk; lan ing wayah sore bojoku mati; lan ing wayah ésuk aku nindakaké kaya kang diprentahaké marang aku. Ezekiel 24:15–18.

Banjur wong-wong ing sakiwa-tengené Yéhezkièl padha takon bab tegesé pasemon iku lan patiné bojoné.

Lan umat padha matur marang aku, “Apa panjenengan ora bakal ngandhani marang aku apa tegesé sakehé prakara iki tumrap aku, déné panjenengan nindakaké mangkono?” Banjur aku mangsuli wong-wong mau, “Pangandikané Pangéran rawuh marang aku, pangandikané: Ngandika marang brayat Israèl, Mangkéné pangandikané Gusti Allah: Lah, Ingsun bakal najisaké pasucèn-Ku, kaendahaning kakuwatanmu, kang dadi pepénginaning mripatmu, lan kang dadi wewelasing nyawamu; lan anak-anakmu lan anak-anak wadonmu kang wis koktinggal bakal padha ambruk déning pedhang.” Yehezkiel 24:19–21.

Garwané Yéhezkiel lan pasucèn suci padha-padha katandhani minangka “kang dadi pepénginaning mripatmu” ana ing wacana iku. Para sajarawan Alkitab netepaké yèn pangepungan iku lumaku wolulas sasi, déné pangepungan déning Cestius lan Titus lumaku patang taun, wiwit taun 66 nganti taun 70. Manawa diétung kanthi tliti, wektu saka pangepungan kapisan déning Cestius nganti karusakané iku telung taun setengah, nanging manawa ditrapaké “inclusive reckoning,” yaiku cara étung kang paling kerep digunakaké ana ing Alkitab, iku dadi patang taun. Kanthi mangertèni yèn kaloro cara étung iku padha sahé, kita bisa nyumurupi loro-loroné, yaiku telung taun setengah saka Cestius nganti Titus lan uga patang taun.

Kita kagungan kalih paseksen babagan hukum Minggu ing kalih karusakaning Yerusalem, lan rincian saking kalih sejarah punika kedah dipun-ginakaken dhateng hukum Minggu ingkang badhe enggal rawuh—ing pundi Laodikia dipunmuntahaken medal saking cangkempun Gusti. Wiwitaning pangepungan déning Nebukadnésar dipun-tengeri déning sédaipun garwanipun Yéhezkièl. Nalika sédaipun, Yéhezkièl dipunprentah supados boten mbikak sungkawa kanthi terang-terangan, awit piyambakipun punika pratandha tumrap tiyang-tiyang Yahudi ingkang kabekta lunga dhateng pangawulan.

Wiwining mangsa patang taun saka 66 nganti 70 katandhani déning pratandha saka nistha kang njalari kasunyatan, yaiku pratandha tumrap para wong Kristen ing Yérusalèm supaya padha mlayu.

Mulane, manawa kowe padha ndeleng pamelecehan kang ndadèkaké karusakan, kang wis kapratelakaké déning Nabi Dhaniel, ngadeg ana ing panggonan suci, (sapa kang maca, muga mangertia:) Ing wektu iku, wong-wong kang ana ing Yudéa padha mlayua menyang pagunungan. Matius 24:15,16.

Loro pangepungan sing cetha salaras siji lan sijiné, lan loro-loroné ngemu sawijining “tandha” ing wiwitan pangepungan iku. Nalika Yéhezkièl nerangaké apa tegesé patiné garwané lan ora anané tangisan saka pihaké, dhèwèké nerangaké banjur nyathet:

Mangkono Sang Yekezkièl iku dadi tenger tumrap kowe: miturut samubarang kang wus ditindakaké déning dhèwèké, mangkono uga kowé bakal padha nindakaké; lan manawa iki kelakon, kowé bakal padha sumurup yèn Ingsun iki Pangéran Yéhuwah. Yekezkièl 24:24.

Tandha pati bojoné Yézkiel iku dadi pratandha tumrap karusakané Yerusalem lan padaleman suci sing bakal énggal kelakon, sarta panawanan sabanjuré ing Babilon. Tandha bab panajisan kang ndadèkaké kasirnan, kaya sing dingandikakaké déning Danièl, iku minangka pepéling supaya uwal saka karusakan; nanging kaloroné pangepungan iku padha nduwèni sawijining tandha ing wiwitané.

Bakal ana sawijining pangepungan kenabian sadurunge hukum Minggu sing enggal bakal rawuh, lan patiné bojoné Yéhezkiel iku minangka pralambang yèn gréja Advent Hari Ketujuh Laodikia wus kasilewati kanthi sampurna; déné Yéhezkiel iku pralambang saka wong satus patang puluh papat ewu, lan dadi pralambang saka panji sing diunggahaké ing wiwitaning pangepungan. Yéhezkiel iku panjiné wong satus patang puluh papat ewu ing wiwitaning pangepungan Babel, lan tandha saka pangrusakan nistha ing wiwitan iku yaiku “tandha” saka Roma. Siji tandha ngandharaké pepeling internal, lan sijiné manèh pepeling eksternal. Mesthiné ana pepeling marang para wong Kristen ing taun 66, nanging tandha pepelingé yaiku Roma. Tandha ing karusakané Babel iku bojoné Yéhezkiel. Roma iku golongan sing nampa tandha kéwan iku, lan Yéhezkiel iku tandhané wong-wong sing nampa meteraining Allah.

Loro Periode Pungkasan

Pengepungan kapisan suwéné wolulas sasi lan pengepungan kapindho suwéné patang taun. Kaloro pengepungan iku nemu panggenan kasampurnané sing “luwih langsung” ing jaman pungkasan, lan kaloroné gegandhèngan kanthi langsung karo ramalan telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina sing kapacak ing Wahyu sangang ayat limalas.

Wiwitané limang sasi ing Wahyu sangang, ayat sepuluh, nyakup sajarah kang nandhani sawijining mangsa telung puluh wolu taun sing pungkasané tumuju marang sawijining pengepungan patang taun, yaiku kang kagandhèngaké karo angka telung puluh wolu, lan ngenali wungu-munggahe Islam. Pengepungan patang taun mau nemu padanané ana ing sajarah sing diwiwiti nalika (limang sasi) satus seket taun rampung lan telung atus sangang puluh siji taun lan limalas dina wiwit. Iku diwiwiti ing 27 Juli 1449 lan patang taun sawisé iku, Islam ngetokaké sawijining pengepungan suwéné sèket lima dina marang Konstantinopel kang rampung ing 29 Mei 1453.

Nalika weca wektu sing diwiwiti tanggal 27 Juli 1449 rampung ing tanggal 11 Agustus 1844, patang taun gerakan malaékat kapisan lan kapindho wiwit 1840 nganti 1844 padha salaras karo patang taun pangepungan saka 1333 nganti 1337, lan uga mangsa patang taun saka 1449 nganti 1453. Katelu seksi iku, kang kabèh mau kanthi langsung dadi bagéan saka garis kenabian sing padha, nggambaraké sawijining mangsa simbolis patang taun nalika gerakan malaékat kapisan lan kapindho taun 1840 nganti 1844 kaulang manèh ing sajarah gerakan

malaékat katelu. Katelu seksi iku ngetipèkaké sawijining pangepungan patang taun ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu. Mangsa patang taun iku uga digambaraké déning pangepungan-pangepungan Yérusalèm ing taun 66 lan 70.

Wiwitané pangepungan patang taun déning Cestius ing taun 66, lan banjur pungkasané déning Titus ing taun 70, ngasilaké pralambang alfa lan pralambang omega tumrap sawijining mangsa patang taun. Mangsa kang padha iku uga dipralambangaké minangka telung setengah taun, kang salajengipun cocog karo telung setengah taun profetis nalika Roma kapausan ngidak-idak papan suci.

Nanging plataran kang ana ing sajabaning padaleman suci iku aja kokukuri, lan aja diukur; awit iku wus kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci iku bakal diidak-idak déning wong-wong mau patang puluh loro sasi lawase. Lan Aku bakal maringi kakuwasan marang loro seksi-Ku, lan wong-wong mau bakal medhar wangsit sajrone sewu rong atus sawidak dina, nganggo bagor. Wahyu 11: 2, 3.

Lan wong-wong mau bakal gugur dening landheping pedhang, lan bakal digawa dadi tawanan menyang ing sakehing bangsa; lan Yérusalèm bakal diidak-idak déning para bangsa liya, nganti kalané para bangsa liya kalakon sapenuhé. Lukas 21:24.

Penting sanget kanggo dicathet menawa aku migunakaké petungan “inklusif” lan “eksklusif” marang mangsa wektu kang kaanggit déning simbol alfa saka Cestius nganti simbol omega saka Titus. Iki nandhakaké yèn ana loro panganggoné wektu kang diwakili ana ing sajroning siji sajarah. Kita wis nate ngrembug asas Kitab Suci iki nalika kita nyinau (akeh artikel kepungkur) wektu antarané rawuhipun Gusti Yésus menyang Kaisaréa-Filipi (Panium) lan tindakipun dhateng Gunung Owah-Rupa. Ana loro panulis Kitab Suci kang nyathet enem dina, lan siji nyathet wolung dina.

Lan sawisé nem dina, Gusti Yésus ngajak Pétrus, Yakobus, lan Yohanes, saduluré Yakobus, banjur ngirid wong-wong mau munggah menyang gunung kang dhuwur, kapisah piyambakan. Matius 17:1.

Lan sawisé nem dina, Gusti Yésus ngajak Pétrus, Yakobus, lan Yohanes bebarengan karo Panjenengané, banjur ngasta wong-wong mau munggah menyang sawijining gunung kang dhuwur, kapisah dhewekan; lan Panjenengané malih pasuryan ana ing ngarsané wong-wong mau. Markus 9:2.

Kira-kira wolung dina sawisé pangandika-pangandika iku, Panjenengané ngajak Pétrus, Yohanes, lan Yakobus, banjur minggah menyang gunung kanggo ndedonga. Lukas 9:28.

Karusakané Yérusalèm nduwèni aplikasi sing “luwih langsung” tumrap jaman akhir, lan karusakan iku minangka loro seksi kang dilambangaké déning Babul lan Roma. Loro seksi iku salaras siji lan sijiné, nanging maringi ciri-ciri kenabian sing béda lan wigati, supaya kayektèn saya katerangaké. Pengepungan déning Roma (66 nganti 70) suwéné patang taun, kang uga makili telung setengah taun. Telung setengah taun iku ana sésambungané karo dipijak-pijaké papan suci lan bala, kang kalakon déning paganisme lan kapausan.

Dipijak-pijaké déning kapausan lumaku telung setengah taun simbolis, kaya sing dilambangaké déning telung setengah taun harfiah ing pengepungan déning Roma.

Pengepungan patang taun iku uga gegandhèngan karo mangsa patang taun sing kaiket karo garis kenabian kang nandhani pengangkatan Islam lan sawisé iku pengangkatan gerakané malaékat kang kapisan lan kapindho, lan banjur malaékat kang katelu. Cestius nganti Titus sesambungan karo rodhané Roma kapapaan lan uga rodhané Islam. Rodhané Roma lan telung setengah tauné Cestius lan Titus sesambungan karo telung setengah taun simbolisé Roma kapapaan, mula ngenali loro entitas, yaiku Roma kapir lan Roma kapapaan. Rodhané Islam kagandhèng déning sajarah sing padha, kang dimangertèni minangka patang taun, nanging kaya rodhané Roma ing sajarah iku, Islam digandhèngaké karo kakuwasan kapindho sing ana ing sangisoré rodhané Islam, yaiku Adventisme. Mangsa telung setengah taun makili Roma ing kaloro fasené, lan mangsa patang taun makili Islam lan Adventisme. Roma kapir lan Roma kapapaan ora bisa dipisahaké sacara kenabian, lan mangkono uga Islam lan Adventisme.

Bab punika nuntut kanthi profetik bilih nalika kita nimbang bab pangepungan Babel, wonten kalih pangertosan babagan wekdal ingkang kedah katingal wonten ing ilustrasi pangepungan wolulas sasi punika. Kalih perlambang wekdal wonten ing pangepungan ingkang dipunlampahi déning Rum, kanthi profetik nuntut kalih perlambang wekdal wonten ing pangepungan ingkang dipunlampahi déning Nebukadnésar. Pangepungan Nebukadnésar ingkang wolulas sasi ugi saged dipunmangertosi minangka pralambang satunggal setengah taun. Wolulas sasi punika satunggal setengah taun, lan satunggal setengah saged dipunwedharaken minangka 1,5 taun. Pangepungan Nebukadnésar punika sekaligus wolulas sasi lan satunggal koma gangsal $(1,5)$ taun.

Wolu belas sasi punika ngewratakan kakuwatan ingkang badhé ngidak-idak Yérusalèm, lan 1,5 taun punika ngewratakan Islam. Roda paniten profetik ingkang ngenali wolu belas sasi punika ngenali Babil, lan roda paniten profetik sanèsipun punika ngenali Islam. Kita dereng ngaturaken katerangan babagan kepriyé kita dumugi dhateng panganggènipun 1,5 taun ing sesambetan kaliyan Islam, nanging prelu kacathet bilih kalih paniten wekdal wonten ing karusakan ingkang dipun-gawa déning Rum, ingkang gegandhèngan kaliyan roda profetik Rum, (pagan tuwin papal), lan paniten sanèsipun gegandhèngan kaliyan roda profetik Islam. Ciri-ciri punika kapanggih wonten ing karusakan alpha lan omega tumrap Yérusalèm.

Pengepungan Yerusalem sajrone patang taun déning Cestius lan Titus nggambarake pungkasaning sawijining garis nabi sing diwiwiti kanthi sawijining mangsa telung puluh wolu taun, kang dipungkasi kanthi pengepungan patang taun minangka pralambang saka ditinggikaké Islam, lan mangsa patang taun pungkasan ing garis sing padha iku nggambarake ditinggikaké panji saka wong satus patang puluh papat ewu.

Kita badhé nerusaken prekawis-prekawis punika ing artikel salajengipun.